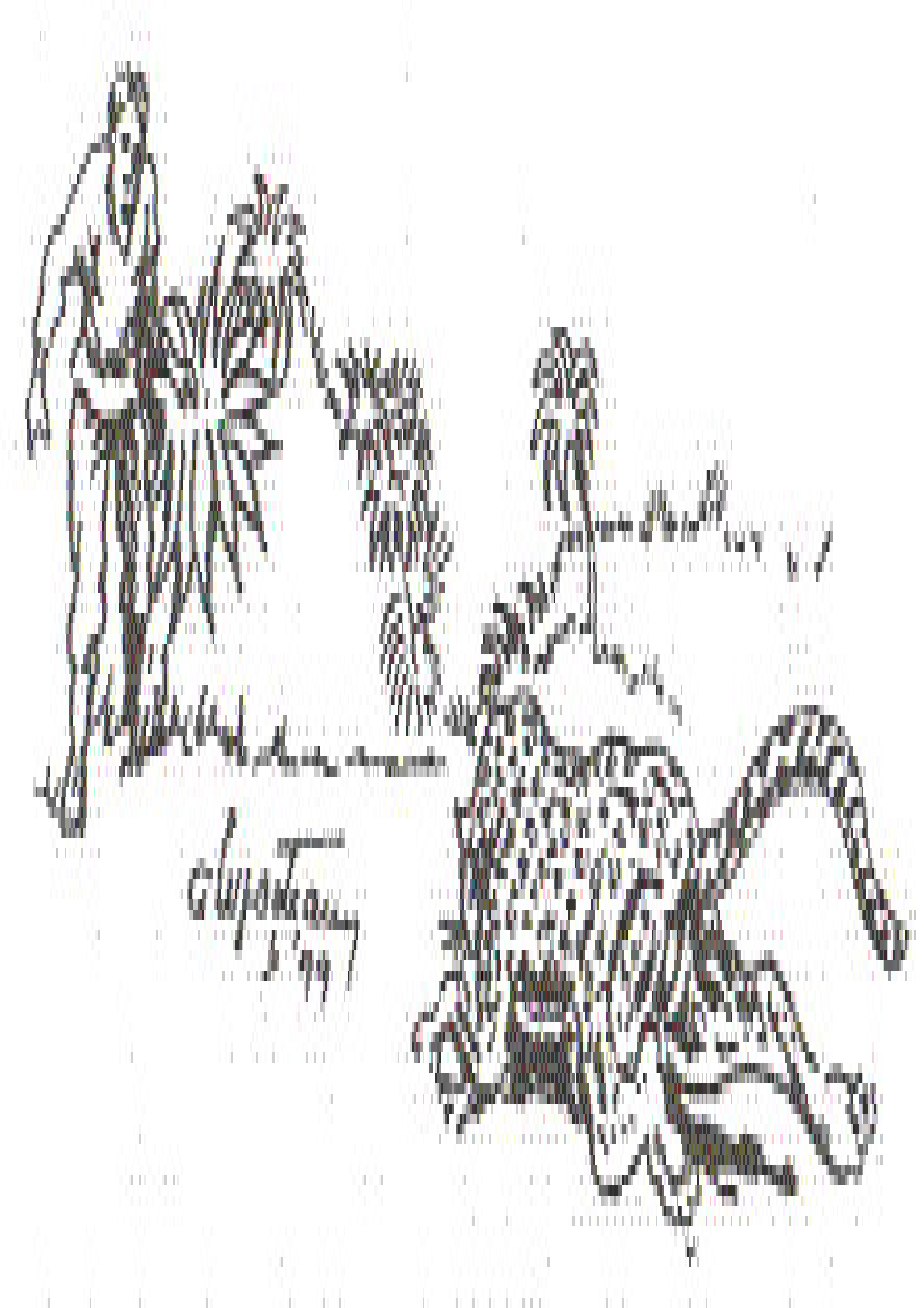

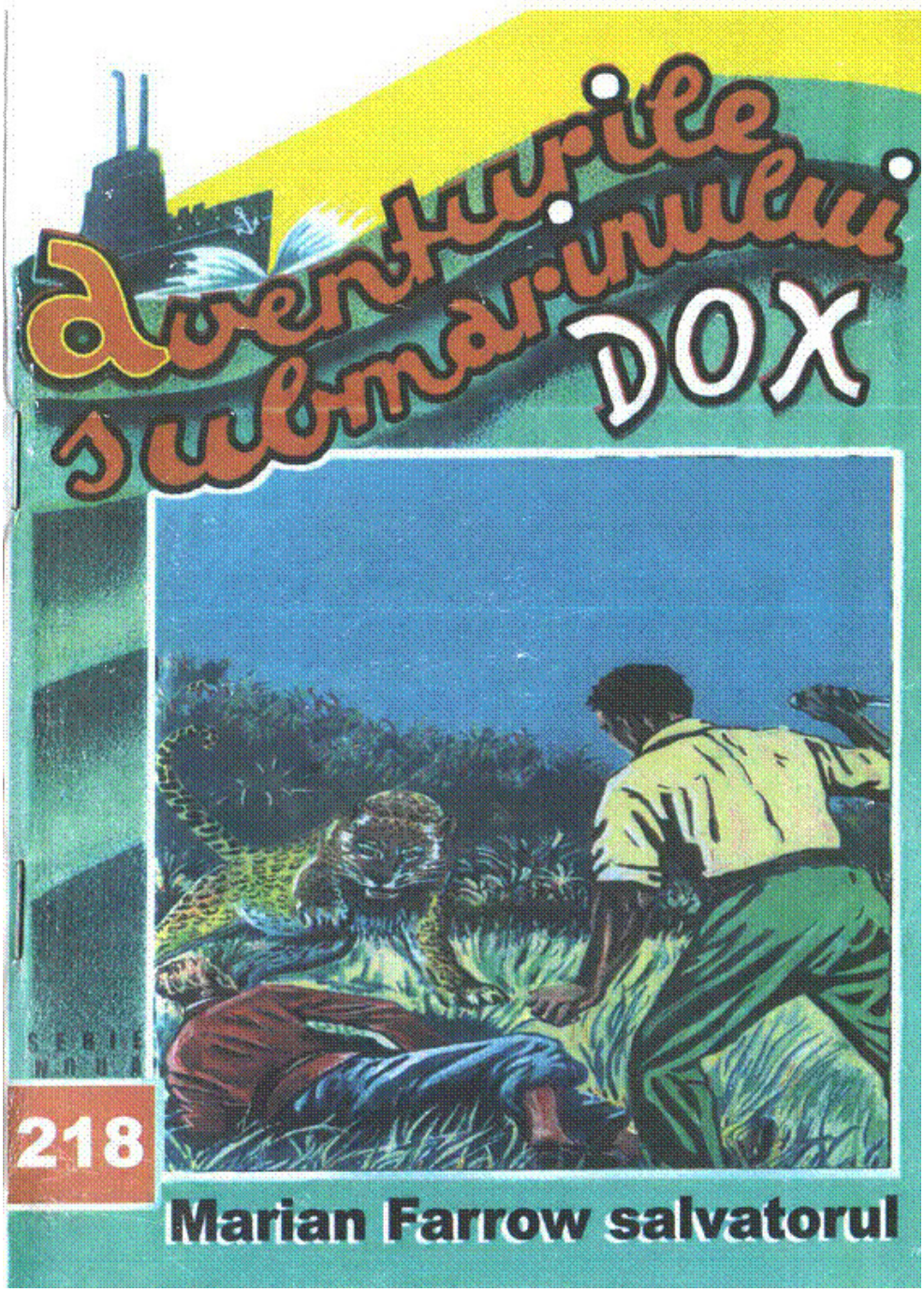
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
218
Marian Farrow salvatorul

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 218

MARIAN FARROW SALVATORUI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I

O MISIUNE DIFICILĂ

DIN ŢARA PITICILOR, călătorii reîntorşi la nava lor părăsiră Congo. Zona Franceză le era prea periculoasă, puteau fi oricând descoperiţi şi atacaţi de vreo vedetă rapidă fluvială. N-ar fi avut şanse contra acesteia. În fluviu submarinul n-ar fi putut intra prea adânc în imersiune iar francezii n-ar fi ezitat deloc să-i trateze, cu bombe de adâncime. Mergeau de-a lungul coastei. La câţiva kilometri de oraşul de coastă Loanga, observară un tablou ciudat. Din desişul de la marginea litoralului ieşi clătinându-se un om în ţinută kaki, verde cenuşie, cum poartă vânătorii, alergă împleticit cam cincizeci de metri înspre apă, apoi căzu grămadă în nisipul fierbinte.

Căpitanul dădu ordin de a se opri motoarele. Aici era un om la mare necaz, care trebuia ajutat, fără a se mai preocupa de propria lor siguranţă.

În mare grabă fu adusă pe punte o barcă de aluminiu şi montată.

Căpitanul, George, doctorul Bertram şi Petre săriră în barcă, iar uriaşul o manevră spre ţărm. George a fost primul care coborî şi aleargă cât putea de repede, prin nisipul fierbinte spre corpul inert. Era mai agil decât camarazii săi, fiind şi mai uşor, nici nu se afunda prea mult în nisip. Ajunse primul la cel căzut în nisip, urmat, la vreo cincizeci de metri de Petre. Se sperie, văzând nisipul din jurul corpului nemişcat, înroşit de sânge. Trebuia să fie rănit grav.

George îngenunche lângă nefericit şi întoarse prudent capul într-o parte.

Omul era căzut cu faţa în nisip, existând riscul să sa sufoce. Era un alb, slab, cu faţa arsa da soare şi schimonosită de durere. Buzele-i erau albe. Nu dădea semne că ar mai respira, părea mort.

George nu îndrăzni să-l întoarcă, temându-se să nu-i agraveze rana. Aici doctorul Bertram era omul potrivit. Sub îndrumarea lui, George şi Petre îl întoarseră pe nefericit pe spate. Se sperie, la vederea groaznicei răni din pieptul străinului.

— La naiba! strigă doctorul Bertram, o rană ca asta poate face doar un corn de bivol. Hm, nu cred că mai scapă, plămânul e străpuns. E o mirare că a mai putut fugi până aici.

— Mai credeţi că va reveni? întreabă căpitanul, poate că are pe undeva aparţinători, pe care să-i putem informa de soarta lui. Şi ca profan îmi dau seama că n-o mai ducă mult.

— Ei bine că mi-am luat cu mina mica farmacie, spuse doctorul încet, cumva, de voi putea, îl voi trezi, chiar dacă pentru puţin timp. Aşa, la început voi opri sângerarea. Cu mişcări, doctorul îşi făcu munca. Când isprăvi cu pansamentul provizoriu îi ţinu rănitului un flacon cu esenţe camforate sub nas. Trecură câteva minute, apoi rănitul începu să respire adânc, buzele palide se colorară puţin, iar la urmă îşi deschise ochi.

Deja din expresia ochilor se vedea că e pe sfârşite. În braţele lui Petre, rănitul se înalţă puţin şi spuse cu voce gemută, În franceză:

— Sunt Jaques Laurand, salvaţi-o pe Henriette.

Se întrerupse şi tuşi scurt. Din gură îi ieşi un şuvoi de sânge. Căpitanul apleacă asupra lui şi-i întreabă, apăsat:

— Unde e sora Dumneavoastră? Cum o putem salva? O facem bucuroşi cu siguranţă.

— Căpetenia Nungo, făcu muribundul, m-a trimis la vânătoare… De bivoli… ştia că bestia asta mă va… ataca… sora mea mai mică… e în ghearele lui… domnilor, salvaţi-o pe Henriette… E acolo… doar la o zi da drum… Domnilor, vă implor… salvaţi-o pe Henriette!

— Vă promit că o salvăm din mâinile negrului, spuse Farrow hotărât, dar unde să o ducem apoi? În ochii compatrioţilor dumneavoastră noi suntem nişte fugari. Eu sunt căpitanul Farrow.

— Domnule căpitan, strigă muribundul însufleţit brusc, atunci sunt convins că îmi veţi salva sora, am auzit adesea numele dumneavoastră şi ştiu că doar dumneavoastră sunteţi în măsură să vă puneţi cu acel şef sălbatec. Vă mulţumesc, domnule căpitan, Dumnezeu să vă aibă în pază. Eu vă binecuvântez!

Ultimele cuvinte le rostise cu o voce grea. Un şuvoi de sânge îi ţâşni din gură, mai aruncă o privire imploratoare căpitanului, care dădu liniştitor din cap, apoi capul îi, căzu brusc pe spate. Doctorul Bertram îi ascultă puţin pieptul sfâşiat, apoi se ridică şi zise dând din umeri:

— E mort. E o minune că a mai trăit atâta cu o asemenea rană cred că numai grija pentru sora lui i-a mai dat atâta energie.

— Şi acum a trecut grijile sale pe umerii noştri, făcu Farrow cu gravitate. Eu îmi voi ţine promisiunea făcută. Da, deci va mai trebui să facem o mică excursie în interior, n-avem încotro. Dar acum trebuie să-l îngropăm pe bietul nefericit. Acum mai trebuie să le dăm de veste celor de pe vas şi să pornim urgent înspre interior. Sunt mişcat, că până în ultima clipă, muribundul s-a gândit doar la sora sa. În orice caz vreau

să-mi ţin cuvântul. Deci trebuie să ne grăbim, ca s-o mai putem salva pe tânăra aceea.

Cu cuţitul său cel mare, Petre începu să sape o groapă în nisipul ţărmului, camarazii îl ajutară.

De la submarin veni încă o barcă, în care erau patru matrozi şi primul ofiţer, Rindow, echipaţii cu lopeţi scurte.

Într-o jumătate de oră, mortul a fost îngropat.

— Dragă Rindow, începu căpitanul, va trebui să preiei din nou pentru câteva zile comande navei. N-am încotro, trebuie să merg în interior. Mă gândesc să iau mai mulţi camarazi cu mine, sau doar pe George, pe doctor şi pe Petre. Eu cred că ar fi mai bine să mergem doar cu cei numiţi. O trupă mai mare ar bătea la ochi iar apropierea noastră ar fi trădată prin semnalele de tobă ale negrilor. Deci e mai bine, dacă doar noi cei patru vom merge.

— Ceilalţi camarazi vor regreta acest lucru, dar aveţi perfectă dreptate, domnule comandant, făcu Rindow, e mai bine să plecaţi cu cât mai puţini oameni înspre interior. Mai cred că ar trebui să vă grăbiţi. Negrul ăsta Nungo se va fi retras mai în adâncime cu sălbatecii lui. O fi ştiind el că ticăloşia lui nu va rămâne nepedepsită.

— Nu cred, răspunse Farrow gânditor, cred mai degrabă, că vânătorii care l-au însoţit pe nenorocit iar fi spus că el a fost ucis de un bivol. De asta şi ei vor fi fiind siguri, de aceea nu au mai făcut nici o cercetare în legătură cu soarta nenorocitului. Nu ar fi avut curajul de a sta în apropierea unui bivol înfuriat.

Căpitanul îl ordonă lui Rindow să staţioneze cu nava în apropierea ţărmului, mai în larg, pentru a putea urgent intra în imersiune la apariţia vreunui vas. Nu se ştia cât va dura căutarea tinerei fete. Dacă s-ar fi întors la noapte, căpitanul ar fi putut face semnale cu lanterna, pentru ca apoi Rindow să poată trimite urgent una din bărcile de aluminiu. În afară de carabine luă fiecare câte două grenade cu gaze. Se putea ajunge la luptă contra unui trib întreg şi atunci aceste arme minunate ar fi ajuns foarte importante.

Era încă dimineaţa devreme, atacul bivolului împotriva lui Laurand avusese loc cu puţin timp înainte, iar francezul grav rănit cum era, nu se putuse târî prea departe. Deci, negrii care îl însoţeau nu puteau ajunge prea departe, era sigur că se vor mai găsi urmele lor şi aşa ar fi fost uşor să ajungă curând în satul sau în tabăra şefului Nungo.

Eliberarea tinerei fete urma să se decidă la faţa locului. Cu forţa n-ar fi putut întreprinde ceva contra tribului. Doar cu viclenia, ori aici George se simţea foarte capabil.

După o scurtă despărţire de camarazi, care cu bărcile se întoarseră la submarin, cei patru intrară în desiş.

Locul pe unde venise Laurand era uşor de găsit, fiind marcat cu sânge, iar unele crengi frânte. Îndărătul tufişului prin care se strecurase, cu ultimile puteri, nefericitul, George găsi o potecă îngustă, de-a lungul căreia începu să se grăbească. Era posibil ca bivolul ucigaş să mai fie pe aproape. Sau câţiva din însoţitorii negri. Poate că bivolul fusese ucis, după ce-i luase în coarne pe Laurand, iar atunci negrii n-ar fi renunţat niciodată la carne.

Misiunea încredinţată de muribund, era una foarte spinoasă. Şeful Nungo n-ar cunoaşte cruţare, cel puţin din motive de securitate proprie, dacă ar observa că cei patru albi îndrăzneţi voiau să elibereze prizoniera.

Se aflau pe teritoriu francez, sprijin de la autorităţi n-ar fi putut primi. Din contră, puteau fi capturaţi, dacă s-ar fi aflat prezenta lor.

Ei îşi ţineau armele gata de tragere, oricând putea apare bivolul şi să-i atace. Doctorul îi avertizase cât de periculoşi puteau fi acele fiare singuratice.

Se ştie, de exemplu, că bivolul cafru, dacă e rănit se întoarce pe propriile urme şi-l pândeşte pe vânătorul care-l urmăreşte Acelaşi lucru se poate spune şi de bivolul roşu, ceva mai mic, dar mai agil, întâlnit mai ales în jumătatea vestică a Africi ecuatoriale, deci în zona franceză a Congoului.

Mulţi cunoscători sunt de părere că acesta, tocmai prin agilitatea sa, e mai periculos decât bivolul cafru. Cu toată rana sa gravă Laurand îi scăpase, ori bivolul roşu avea obiceiul, în astfel de cazuri să atace orice alt om, care întâmplător trecea prin apropiere.

Doctorul le explică în grabă aceste amănunte camarazilor săi, înainte de a intra în desiş. De aceea se impunea atenţia maximă. Fără a se fi înţeles, în prealabil, George şi Petre scrutau partea din dreapta a poteci, iar căpitanul şi doctorul pe cea din stânga. Cu toată repeziciunea bivolului, gloanţele ar fi şi mai rapide.

Într-o jumătate de oră parcurseră doi kilometri, când brusc, pădurea se sfârşi. În faţa lor se deschidea o stepă enormă presărată cu tufişuri dese şi din loc în loc cu arbori uriaşi. Căpitanul scrută stepa atent, prin binoclu.

În aceste tufe sau la umbra copacilor puteau să se găsească fie negrii, fie bivolul roşu. Laurand trebuia să fi fost rănit undeva în apropiere, căci pe potecă nu existau urme ale atacului bivolului. În schimb peste tot, urme de sânge ale nefericitului, care cu o energie nebănuită se târâse prin pădure până la ţărmul mării.

— Ah, acolo la stânga, cam la cincizeci de metri, iarba e strivită, călcată în picioare spuse căpitanul, aici a fost deci

atacat nenorocitul de bivol. În apropiere sunt nişte tufişuri înalte şi dese, acolo cred că s-a ascuns bestia, ca să atace pe oricine ar trece pe acolo. Dar de trecut pe acolo va trebui, pot să văd o linie prin iarba stepei, asta ar fi urma negrilor fugari. Deci mare atenţie, când trecem pe lângă acea tufă. Poate că mă înşel, poate că bivolul i-a urmărit pe negri şi nu mai e demult în zonă. Dar trebuie să fim gata la orice. Deci înainte!

Înaintară încet unul lângă altul. Era mai bine decât în şir. Dacă bivolul ar fi apărut, l-ar fi întâmpinat patru gloanţe, care cu forţa lor enormă de pătrundere şi viteza lor neobişnuită l-ar fi doborât urgent.

George păşea la stânga lanţului.

Aşa, el era cel mai apropiat de tufiş. Şi voia să încerce orice, ca să doboare bivolul. Privea încordat crengile dese ale tufişului, aflat acum cam la treizeci de metri distanţă. La cea mai mică mişcare, s-ar fi pregătit de tragere, ca să-i primească pe bivol cum se cuvenea. Da crengile precum şi frunzele ciudat conformate şi colorate, nu se mişcau.

Erau deja la nivelul tufişului, în care probabil era ascuns pericolul, probabil cel mai mare, care îl poate pândi pe un vânător sau explorator în brusa africană.

Acum, dacă bivolul era acolo, trebuia să aibă loc atacul. Camarazii păşeau cu grijă, cu privirile aţintite asupra tufişului. După câţiva paşi George se întoarse din nou şi se opri. Pe latura de est a uriaşului tufiş descoperise o gaură largă. Pe acolo trebuia să fi intrat bivolul. În afara unui elefant sau al unui rinocer nici un alt animal nu şi-ar fi putut croi acea intrare largă în desişul plin de spini.

— Atenţie! îi avertizează căpitanul. Bestia o fi în desiş, dar e probabil grav rănită şi n-are putere să atace. O va face, când vom fi foarte aproape deci şi grijă, George.

Tânărul o luase deja ceva înainte, cu arma pe jumătate ridicată gata să o ducă la umăr, dacă ar fi apărut periculosul duşman. Dar în tufiş nu se produse nici o mişcare. Secundele erau pline de tensiune.

George stătea în faţa găurii şi scruta interiorul desişului. Crengile, asemenea unor nuiele se înălţau până la patru metri înălţime, iar capul bivolului croise un fel de tunel. Sus, orificiul era închis, frunzişul des împiedeca razele soarelui să pătrundă în interior şi unde domnea un semi întuneric verde. George privi încordat în tunel şi descoperi un corp întunecat ce zăcea pe pământ. Era un corp omenesc, inert. George a înţeles imediat că era vorba de unul din însoţitorii lui Laurand. Omul încercase să se refugieze În desiş, dar a fost ajuns de bivolul înfuriat, care-l luase în coarne şi-l îndesase apoi în tufiş.

Acolo animalul l-a aruncat cât colo, după care se năpustise din nou afară. George comunică impresiile sale camarazilor săi. Doctorul îi dădu pe loc dreptate. Acum George pătrunse în desiş. Lumina lanternei aprinse se opri pe trupul chircit al unui tânăr negai. Pământul lângă el era îmbibat cu sânge. Trebuia să fi suferit răni la fel de groaznice ca şi Laurand. Mai gemea şi făcu o mişcare slabă din cap.

— Mai trăieşte! strigă George. Petre, hai să-l ducem cu grijă afară. Poate că putem afla ceva important de la el. Hai, repede!

Cei doi îl scoaseră cu grijă pe rănitul care gemea mai tare, afară din desiş şi-l culcară pe iarbă. Doctorul se apucă să-l consulte.

— George a avut dreptate, spuse acesta, bivolul l-a lovit pe fugar cu coarnele în spate şi l-a îndesat în tufiş. Rana asta din spate e sută la sută mortală, aici nu mai pot face nimic. Rănile, zgârieturile şi tăieturile de la faţă şi de la piept arată că a fost îndesat în tufiş.

II
O VÂNĂTOARE PERICULOASĂ

— HM, CU TOATE CĂ E UNUL DIN CEI care l-au dus la moarte pe bietul Laurand şi l-au abandonat, mi-e milă de el, zise Farrow, moartea lui nu e un lucru plăcut. O fi fost groaznic, cum a fost străpuns din spate şi îndesat în spini. Deci, dragă doctore, salvarea e imposibilă? Încercaţi cel puţin să-l treziţi o vreme, poate ne va spune, vorba lui George, ceva important.

Doctorul Bertram îşi deschisese deja mica farmacie, pe care o purta la centură, într-o casetă de piele şi scoase o sticluţă cu săruri, l-o ţinu muribundului sub nas şi curând negrul începu să respire mai profund. Din gură îi ieşi un val de sânge. Doctorul Bertram spuse sceptic:

— Nu ştiu dacă-şi mai revine. E rănit mai grav decât Laurand. Plămânul a fost străpuns de corn în profunzime. Mai trebuie să aşteptăm.

Îi mai puse odată flaconul sub nas şi În fine negrul îşi mai deschise ochi. Se uită nedumerit în jur, apoi deschise gura, dar nu scoase nimic, decât un geamăt nearticulat. După o scurtă ezitare, doctorul îi făcu o injecţie În băţul drept apoi spuse:

— E o ultimă încercare. Dacă nici acum nu-şi revine, nu mai este absolut nimic de făcut. Dar efectul injecţiei se văzu după câteva secunde. Negrul încearcă să se ridice, dar Petre, la un semn al doctorului îl împinse înapoi. Spuse apoi bâlbâit, într-o franceză stricată:

— *Masser,* de unde vine?

— Vrem să salvăm pe *Missu* cea albă din mâinile lui Nungo, răspunse doctorul sever, unde a dus-o? Răspunde rapid, sau te omor în chinuri!

Tonul doctorului Bertram a fost cu siguranţă cel mai potrivit. Negrul, care nu realiza starea gravă în care se afla, făcu ochi speriaţi şi începu să bâlbâie:

— Nungo duce pe *Missu* alb în sat, aproape la Nitabi. Încă nu departe. Nungo foarte periculos, *Masser,* atenţie. *Masser*... Moartea îi taie vorba. Capul îi căzu pe spate iar privirea ochilor largi deschis se stinse.

— Ei, acum ştim cel puţin unde e satul lui Mungo, spuse doctorul ridicând din umeri, poate că-l ajungem din urmă, înainte ca să ajungă în sat. Cred că ar fi mai bine, decât dacă am avea un mic război cu localnicii.

— Da, e clar, zise Farrow, dar ce facem cu negrul ăsta mort? Cumva nu-mi place să-l las să zacă aici.

— Nu putem pierde timpul, obiectă George, e vorba de salvarea tinerei fete.

— Şi totuşi nu-mi place gândul să-l las pradă hienelor şi păsărilor de pradă, poate că ne putem despărţi pentru scurt timp. Doi dintre noi o iau înainte, ceilalţi doi îl îngroapă pe rapid.

— Atunci eu şi Petre o luăm înainte, se grăbi George, vom fi foarte atenţi tată.

— Nu din contră, zâmbi Farrow, mă gândeam ca voi să îngropaţi repede mortul. Noi doi nu putem să ne deplasăm atât de repede şi de constant ca voi. Deci, apucaţi-vă de lucru, iar noi vom merge după urme. Ne veţi ajunge repede.

Râzând, căpitanul îl luă de braţ pe doctor care-şi luă mica farmacie şi pe care şi-o închise. Cei doi o luară pe urma vizibilă a negrilor.

— Hai, Petre, trebuie să ne grăbim, strigă George, tata are dreptate, noi doi facem treaba mai repede şi-l ajungem din urmă.

Cu maceta lui mare, Petre se apucase să taie iarba într-un dreptunghi lung iar George îl ajută să sape groapa. Prea adâncă nu o puteau face cu cuţitele, noaptea urmau să vină oricum hienele să-l dezgroape, dar îşi făcuseră cel puţin datoria creştinească.

Cu toate graba nu-i mai văzură pe căpitan şi pe doctor, când terminară lucrul şi după ce bătuciseră bine mormântul primitiv al negrului.

— Şi acum hai să-i ajungem din urmă pe tata şi pe doctor, o având dreptate, el cu doctorul nu ne-ar fi ajuns niciodată, dacă ne-am fi grăbit.

Cei doi amici o luară din loc, cu paşi mari şi grăbiţi. Soarele urca mereu mai sus şi era tot mai fierbinte. Departe la orizont se vedea un cordon întunecat de pădure, care cel puţin ar fi putut oferi puţină protecţie împotriva razelor fierbinţi ale soarelui. Treceau pe lângă desişuri întinse, făcând la umbra lor câteva secunde de pauză. Soarele devenea orbitor de puternic. La cincizeci de metri distanţă, le juca peisajul în faţa ochilor. Mai merseră aşa o jumătate de oră, în grabă, apoi George se opri la umbra unui tufiş neobişnuit de mare şi spuse gâfâind:

— Petre, cred că nu-i mai ajungem din urmă. Or fi prea mers prea repede, dar asta e pentru mine semn că tata a descoperit ceva important. Precis că s-a apropiat mult de negri. De-am putea afla mai repede! Dar trebuie neapărat să fac o pauză, nu mai pot!

— Da, aveţi dreptate, domnule George, îl susţinu şi Petre: E o arşiţă ucigaşă. N-am mai întâlnit aşa ceva! Mai avem de

străbătut tufişuri. Sper că nu s-a rătăcit pe acolo bivolul şi să-l fi atacat pe tatăl dumneavoastră şi pe doctor.

George scurtă întinderea din faţa sa. Deodată îl cuprinse un sentiment de frică. Oare tatăl său şi doctorul ar reuşi să scape dacă ar fi atacaţi prin surprindere. Deveni neliniştit, fantezia îl făcu, sa vadă corpuri zăcând nemişcate în iarbă, după ce fuseseră azvârlite de bivol în aer, cu coarnele.

Trebuia să o ia din loc, nu mai avea răbdare.

— Hai, Petre, îndeamnă el, mergem mai departe. N-am linişte, până ce nu-i ajungem. Gândeşte-te, dacă i-a surprins bivolul? Ar fi cumplit.

— La, naiba, la asta nu m-am gândit, se nelinişti Petre, sigur că trebuie să ne grăbim. Doamne la asta trebuia să ne fi gândit mai înainte. Hm, tatăl dumneavoastră e un trăgător excelent şi nici doctorul nu-i de lepădat la o adică. Dar aşa e şi eu sunt neliniştit, trebuie s-o recunosc. Deci la drum şi cu spor!

Cu energii renăscute, cei doi se grăbiră mai departe. Nu le mai păsa acum de dogoarea soarelui, nu mai simţeau efectul stânjenitor al ierburilor înalte. Trebuiau doar să-i ajungă din urmă pe căpitan şi pe doctor. Pericolul reprezentat de negrii urmăriţi se estompa în faţa primejdiei reprezentate de bivolul ucigaş. Bestia rănită o luase cu siguranţă după negri, după ce l-a ucis în tufiş pe unul din ei. La asta se gândea George, când Petre îl făcu atent asupra unei urme înguste prin iarba înaltă, care venea dinspre stânga şi se deschidea în drumul deschis de negri şi urmat de Farrow şi de doctor. Petre avu chiar impresia că recunoaşte urmele unui picior delicat de femeie. George exclamă îngrozit:

— Petre, asta-i o urmă de bivol. Asta o fi taurul rănit care l-a ucis pe Laurand şi pe negai. Oare când a dat de urmă? Să sperăm că înainte ca să ajungă aici tata şi doctorul. Altfel, urma bestiei ar fi doar în spatele lor.

— Asta o vom şti curând, îl linişti Petre, dacă căpitanul şi doctorul au trecut în urma bivolului, atunci inevitabil că au trecut peste urmele acestuia. O vom şti curând. Dar eu cred că bivolul a trecut înaintea lor şi atunci ei au observat precis urma lui şi vor fi În consecinţă destul de prudenţi.

George, îşi dădu seama că Petre avea dreptate şi se mai linişti. Dar, după câteva secunde Petre, care mergea înainte, se opri brusc şi spuse scărpinându-se încurcat în cap.

— Hm, eu cred că bivolul a trecut totuşi mai târziu. Vedeţi aici urma cizmei doctorului, o recunosc după un petic care i-a fost pus pe navă în urmă cu opt zile. Vedeţi linia aceasta oblică. Iar călcâiul, care până acum a fost vizibil, acum e strivit în întregime de copita bivolului. Da, aşa este.

George a fost nevoit să-i dea dreptate, fi cuprinse din nou teama. Ştiu deja că bivolul rănit, înfuriat care deja ucisese doi oameni, era pe urmele tatălui său şi a doctorului.

Desigur, ştia că cei doi aveau o vastă experienţă şi obişnuiţi cu viaţa sălbatecă şi totuşi era foarte neliniştit. Aşa gândesc toţi oamenii despre pericole – pe care le văd mult mai grave, când nu sunt şi ei de faţă. Trecu repede pe lângă Petre şt prelua conducerea, impunând un ritm căruia şi Petre cu picioarele lui lungi de abia îi făcea faţă. Trecu un sfert de oră, după care ajunseră într-o zonă cu tufişuri întrepătrunse. Aici crescu din nou pericolul, ca bivolul să stea undeva ascuns, locul dându-i nenumărate ocazii în acest sens.

De aici, din aceste tufe ar fi putut întreprinde un atac primejdios dar cei doi nu se gândeau decât la căpitan şi la doctor, care o luaseră înainte, urmăriţi de un inamic perfid. Ei urmăreau cu siguranţă mai degrabă urmele negrilor şi eventuale semne, că fata răpită s-ar afla în puterea lor. De acolo nu aşteptau nici un pericol, ci doar pe George şi pe Petre.

George îşi ţinea arma sub braţul drept. Avea mereu în faţa ochilor copitele bivolului, deci nu avea de întâmpinat un atac prin surprindere. Uitase cu totul avertismentul doctorului, cum că un bivol african roşu, rănit, se întoarce adesea pe propriile urme, ca să-l poată pândi, pe vânătorul următor. Dar curând memoria îi fu într-un mod foarte neplăcut reîmprospătată.

Tocmai trecea cu Petre pe lângă un tufiş stufos. Îşi aruncase privirile peste desişul de nepătruns, dar nu observase nimic.

— Petre, spuse el râzând peste umăr, până acum gândeam că bivolul ne urmăreşte, când de fapt noi îl urmărim pe el. Cred că noi îl descoperim pe el mai repede, decât el pe noi.

Dar nu terminase bine, când foarte aproape se auzi un fornăit puternic, crengile tufişului următor se mişcară şi de la douăzeci de metri se năpusti o monstruozitate de animal asupra celor doi, care în acel moment, nu se aşteptau la acest atac prin surprindere.

George fu prea surprins, în ciuda obişnuitei sate rapidităţi de reacţie, ca să ia poziţia de tragere. Taurul nu prea înalt, aproape delicat, care se repezea spre el, era extrem de rapid. În câteva secunde străbătuse distanţa şi tânărul ar fi avut soarta lui Laurand şi a negrului, dacă n-ar fi fost atât de agil. Pe jumătate îşi ridicase arma, dar bivolul era deja chiar în faţa lui. Nici Petre nu reacţionase mai bine. După cum îi povesti mai târziu lui George, el tocmai se uita în direcţia opusă, părându-i-se că vedea un corp mare de animal mişcându-se prin iarba înaltă. George mai apucase să se arunce fulgerător într-o parte, dar bivolul totuşi îl şterse şi-l făcu să se clatine. Unul din coarne

cu vârfu izbi carabina din mâinile tânărului şi i-o smulse din mâini. Aceasta zbură în voltă şi dispăru undeva în iarbă.

George avusese timpul să o urmărească doar cu privirea, căci cu o agilitate de necrezut bivolul se întoarse şi se repezi din nou spre el. Curajosul tânăr aşteaptă liniştit asaltul, până ce coarnele încurbate şi ascuţite, aproape că-l atinseră; de-abia atunci sări la o parte. Din nou fu cât pe ce să fie atins.

George îşi închipuia de-a dreptul că e ca un toreador spaniol, dar lui îi lipsea din păcate sabia acestuia. Altminteri, cu o asemenea armă, ar fi îndrăznit să înfrunte animalul. Iuţeala atacurilor furioase ale bestiei îl înspăimânta.

Jocul începea să devină obositor şi deosebit de periculos. În aceiaşi clipă se auzi un foc de armă tras de Petre. Glontele trecu fluierând razant lângă capul lui George. Uriaşul se hotărâse să tragă, după ce văzu în ce pericol se era amicul său, cu tot riscul. Glontele nimeri însă în plin, în faţă furiosul agresor care se năpustise pe dată. Dar animalul era de o rezistenţă nemaivăzută.

Îşi reveni, tocmai când George vru să scoată un strigăt de bucurie şi, trecând în goană pe lângă tânăr, se năpusti furibund înspre Petre.

Uriaşul mai trase odată, dar de astă dată nu-l răni decât uşor. Glontele nu avu nici un efect. Petre îl aşteaptă calm, sărind în ultima clipă într-o parte, când coarnele erau cât pe ce să-i străpungă. Dar el nu avea agilitatea lui George şi ar fi sfârşit rău, dacă tânărul nu i-ar fi sărit urgent în ajutor, trăgând un foc de pistol în flancul bivolului, tocmai pe când acesta cu o rapiditate înzecită de furie se întorcea. Glontele îi străbătu intestinele, bivolul scoase un răget de durere. Rămase nemişcat câteva secunde. Timp suficient pentru Petre, care îşi ridică din nou carabina, trimiţându-i bestiei un al treilea glonte. Şi aceasta nimerise bine. Bivolul mai rămase nemişcat câteva secunde, apoi un tremur fi străbătu corpul.

Se clatină, apoi picioarele din faţă îi cedară. În clipa următoare se prăbuşi greoi ia pământ. George respiră uşurat şi zâmbi lui Petre şi spuse:

— La naiba, ăsta a fost periculos. Îţi mulţumesc, Petre, cu primul tău glonte m-ai scăpat de coarnele lui, m-ar fi terminat, cu siguranţă. Hm, păcat că nu-i putem lua acum coarnele.

— Atunci o vom face la întoarcere, răspunse Petre, între timp, hienele şi păsările îl vor descărna. Trebuie să ne grăbim, acum sunt îngrijorat pentru căpitan şi doctor. Şi dumneata cu focul de pistol l-aţi abătut de la mine. Deci eu cred că suntem chit. Dar să vă caut mai întâi arma, cred că nu este distrusă.

George îşi găsi repede carabina, în afara unei zgârieturi a patului, nu păţise nimic.

— Da, Petre, spuse el şi eu sunt neliniştit. Nu înţeleg, cum de nu-i vedem deloc!

— Trebuie că au mers foarte repede, presupuse Petre, poate că s-au apropiat mult de negri şi nu vor să-i lase din ochi. Dar, câtă vreme le vedem urmele, putem fi liniştiţi. E foarte probabil că-i vom ajunge din urmă acolo, în pădure.

— Poate, nu ştiu, am, aşa deodată, o senzaţie de frică. Doar să nu fi căzut în vreo cursă de-a negrilor. Din pădure, stepa poate fi observată uşor, poate că Nungo a lăsat vreun negru în urmă, ca pază, care i-a văzut şi i-a anunţat pe ceilalţi.

— Dar atunci şi noi suntem descoperiţi, îl întrerupse Petre, poate că nu e de loc bine să umblăm aşa de deschis.

— Ai dreptate, recunoscu George, acum n-are rost să o luăm într-o parte şi apoi să ne furişăm prudenţi până la locul unde negrii au intrat în pădure. Acum mergem mai departe şi maximă atenţie la intrarea în pădure.

Pe parcursul acestor presupuneri, cei doi păşiră voinicește mai departe.

Atenţia le era îndreptată mai mult înspre marginea pădurii decât asupra urmelor. Se apropiau tot mai mult de liziera pădurii, fiind numai ochi şi urechi, dar nu putură descoperi absolut nimic deosebit.

III

NUNGO CEL VICLEAN

AJUNSERĂ CAM LA TREIZECI DE METRI de marginea pădurii. Puteau distinge dar un orificiu în desiş, pe unde trebuia să treacă o potecă, care ducea poate spre satul căpeteniei. Dacă acesta era cazul, atunci Nungo lăsase cu siguranţă vreun paznic acolo, cu scopul de a anunţa urgent apropierea oricărui străin. Asta însemna, că cei doi amici se puteau aştepta oricând la o surpriză neplăcută.

— Petre, treaba e foarte periculoasă, spuse George încet, mai bine am intra pe altă parte în pădure. Am impresia că aici ne aşteaptă mare pericol. Dar oricum, trebuie să mergem pe poteca asta. Dar cu maximă atenţie. Sunt hotărât să folosesc o grenadă cu gaze, de cum, se arată negrii.

— Dar negrii pot fi inofensivi, unii care poate chiar vor să ne ajute, comentă Petre; eu mai bine aş aştepta, până ce ne convingem că ei au într-adevăr intenţii duşmănoase.

— Hm da, dar până atunci putem primi deja o lance sau o săgeată, nu se lasă George, ei, nu ne rămâne decât să aşteptăm.

El era ferm decis să facă uz de grenadă, la cea mai mică suspiciune. Probabilitatea, de a da aici peste negri inofensivi, era foarte mică. Era regiunea lui Nungo, care nu ar fi tolerat negri străini. Cum tocmai capturase o tânără albă, el şi oamenii săi erau desigur foarte porniţi contra europenilor.

George nu mai spuse nimic ci păşi în pădure, înaintea lui Petre. Aici domnea întunericul, în comparaţie cu lumina puternică din stepă. Trebui să se oprească puţin la capătul poteca, ca să-şi obişnuiască ochii cu penumbra verde din pădure.

Nu se vedea şi nu se auzea nimic suspect. Dar tânărul avea instinctul că era în pericol şi era de aceea deosebit de prudent. Liniştea era nefirească. Toate animalele stăteau în linişte, aşteptând întunericul, să se trezească la viaţă.

Undeva departe trosni o creangă. George fi şopti însoţitorului său:

— Dacă ăsta a fost doctorul? El ar putea fi atât de imprudent. Nu cred că a fost un negru, ăştia sunt foarte silenţioşi şi grijulii. N-a fost nici un animal. Cred, că ne putem grăbi liniştiţi.

— Atenţie, domnul George, îl avertizează Petre, putea să fi fost vreo cracă uscată, căzută, din vreun copac. Mai bine să nu ne repezim. Mă mir doar că căpitanul nu ne-a lăsat nici un semn pe poteca. Doar s-o fi gândit că ne facem griji pentru ei şi pentru doctor.

— Ai dreptate, ceva este suspect, aprobă George, asta nu-i obiceiul lui tata, să omită aşa ceva. Şi dacă el şi doctorul au fost deja capturaţi de negri în stepă? Aşa o fi, altfel ar fi lăsat pe drum vreun semn, că totul era în ordine. Dacă asta este situaţia, trebuie să facem totul ca să-i eliberăm. Hai, Petre!

Porniră la drum, pe poteca, evitând orice zgomot, se aşteaptă în orice clipă la o viclenie de a negrilor, mai fusese adesea în aşa situaţie şi cu calm urmărea fiecare pas pe pământ, ca nu cumva să dea peste vreo groapă capcană. De asemenea urmărea crengile desişului pe lângă care trecea. Şi acolo putea fi ascunsă vreo capcană perfidă, care să se declanşeze la o simplă atingere.

Nu se vedea nimic suspect. Cei doi pătrunseră tot mai adânc în pădure. Ajunseră la locul de unde se auzise zgomotul crengii rupte. George deveni şi mai prudent. Adulmeca pur şi simplu pericolul.

Ajunse la un uriaş arbore de pâine, pe care poteca îl ocolea. În faţa gigantului se afla un desiş foarte înalt, de nepătruns.

Acesta putea fi un loc ideal pentru o ambuscadă. George se opri fără să vrea şi privi în jur. Se mai uită în sus, înspre creanga arborelui. Observă la timp blana pătată a unui leopard aflat chiar deasupra sa, gata de salt. Chiar dacă ar fi lovit-o mortal, cu primul glonţ, lucru periculos şi nesigur, fiara ar fi căzut direct pe el. Şi în agonia dinaintea morţii, i-ar fi rupt în bucăţi.

— Înapoi, Petre, repede, strigă el uitând de orice alt pericol, făcând în acelaşi timp un salt în faţă şi smulgându-şi pistolul.

Dar nu apucă să-şi ridice braţul. O liană în formă de laţ îi căzu peste umeri şi-i strâns braţele pe lângă corp, aşa că nu se mai putu mişca. Apoi se porni un foşnet, în tufişurile de o parte şi de alta a potecii. Siluete întunecate săriră afară şi, mai înainte ca George să se gândească la apărare, mâinile îi fură legate forţat la spate. În acel moment nu se gândea de loc la situaţia sa. Uitându-se înapoi, văzu că Petre era în aceeaşi situate.

Leopardul de sus dispăruse, probabil speriat de apariţia numeroaselor siluete.

George a fost tras înainte. Orice opoziţie era inutilă. Din privirile întunecate şi hotărâte, se observa că negrii ar fi făcut imediat uz de cuţitele lor mari. Mai apucă să vadă, că şi Petre era târât după grup. Apoi văzu ceva ce-l umplu mai întâi de mirare, apoi de furie. În urma lui Petre păşea cât se poate de paşnic, leopardul. Lângă el păşea un negru, atât de aproape, încât piciorul său gol atingea uneori blana periculoasei feline.

Leopardul era deci îmblânzit, iar viclenii negri îl puseseră să sară în copac, ca să le distragă atenţia. Era o capcană atât de

rafinată încât George simţi fără să vrea respect pentru Nungo. Concomitent îl cuprinse însă un sentiment neplăcut. Căpetenia era deci un adversar extrem de periculos, care va găsi mijloace la fel de rafinate în a-i împiedeca pe prizonierii săi să fugă.

Drumul prin pădure mai dură cam un sfert de ceas, după care captivii fură târâţi printr-o stepă plină cu tufişuri. Contrar obiceiurilor, aceşti negri erau tăcuţi. Captivilor nu le adresaseră nici un cuvânt.

Curând apăru în faţa lor un sat format din mai multe colibe curate şi bine lucrate. Captivii fură duşi separat în câte una din colibe. Era o măsură de precauţie a şefului, care voia să-i împiedice pe prizonieri de a se dezlega reciproc. În plus tui George i se luă centura cu pistolul, iar în faţa intrării în colibă se aşezase un negru, pe care George nu-l slăbea din ochi.

O evadare era aşadar imposibilă. Dar George nu dispera de fel. Era decis să se elibereze. Deocamdată nu-i rămăsese altceva de făcut, decât să se aşeze pe lutul bătătorit din colibă, în care lipsea cu desăvârşire orice obiect. Se aşezase în aşa fel, încât să-l poată vedea pe paznic, putând deja încerca să-şi elibereze mâinile.

Legăturile erau bine strânse, aproape că-i tăiau pielea, dar George îşi stăpâni durerea, mai mare cu fiecare mişcare şi-şi răsucea într-una mâinile. Îi dădură lacrimile de durere. Dacă nu reuşea să se elibereze erau pierduţi nu numai el şi camarazii săi, ci şi tânăra fată albă, pe care o aştepta un destin groaznic. Nungo, care dovedise o viclenie satanică, lăsându-l pe fratele acesteia în seama bivolului furios, era capabil, în orice situaţie, de tot ce putea fi mai rău. De aceea, George îşi înteţi eforturile.

Deodată văzu venind către colibă câţiva negri. În mijlocul unor oameni mai în vârstă păşea un uriaş, în plină putere a vârstei, plin de demnitate şi de gravitate, ca un păun. George ştiu pe dată, că acesta era şeful. Când îi aruncă o privire se sperie. O faţă atât de respingătoare nu văzuse niciodată. Trăsăturile îi erau animalice, dar un animal nu poate avea, din natura sa, expresia vicleană şi ticăloasă ca cea a căpeteniei. Intră singur în colibă, ceilalţi negri vârstnici se opriră plini de respect, fa oarecare distanţă.

Îl privi câteva clipe batjocoritor pe George, apoi i se adresă într-o franceză corectă:

— Ei *Masser,* la asta nu v-aţi gândit? Acum sunteţi în puterea mea şi veţi avea o moarte care ne va bucura pe toţi. Dar mai întâi veţi asista la nunta mea cu fata cea albă. Ea va fi o vreme prima nevastă din cele şase, pe care le am. George se cutremură. Bănuise ce o aştepta pe nefericită: Dacă aşa ar fi fost să fie viaţa lui Henriette Laurand ar fi mai rea decât iadul,

cele şase neveste negrese ale şefului, cu gelozia lor sălbatică ar fi chinuit-o peste tot.

Şi a fi în puterea acestui monstru fioros era mai rău decât o moarte în chinuri.

George se stăpâni. Nici un muşchi nu i se clinti pe faţă. Spuse batjocoritor:

— Oh, Nungo, încă nu a venit seara. Tu crezi doar că ai învins, dar nu şti, de ce mijloace dispunem. Nu te bucura prea repede!

Negru se uită fără să vrea cu bănuială în jur cu o faţă impresionată. Cu toate că poza o oarecare emancipare, nu se eliberase cu totul de superstiţiile tribului său. George îşi dădu seama de asta şi continuă cu voce misterioasă:

— Nungo, tu nu ştii ce spirite ne apără. Nu te bucura încă, aşteaptă seara!

Şeful se scutură şi izbucni furios:

— *Masser,* sunteţi tânăr, vorbiţi nebunii. Spiritele mele sunt mai puternice, căci eu v-am prins. Vom vedea, dacă spiritele voastre vă vor salva de moartea pe care v-am hotărât-o.

Cu toate cuvintele hotărâte, în ochi George îi văzu dar o anumită frică.

Se mulţumi să zâmbească şi ridică din umeri. Nungo părăsi coliba, fără să mai spună un cuvânt. Vorbele lui George îi impresionaseră mai profund, decât ar fi vrut el să arate. De cum negrul dispăru, George se apucă din nou să-şi mişte mâinile. Îşi regăsise curajul. Cu toată brutalitatea bestială a şefului negru, George îi ştia deja latura slabă.

Superstiţia.

George n-avea încă un plan concret dar ştia că la timpul potrivit îi va veni şi inspiraţia potrivită.

Şi paznicul devenise neliniştit. Se vedea că înţelegea franceza bine şi auzise vorbele lui George. Acum se uita mereu în jur, ca şi cum s-ar teme că spiritele albilor se vor repezi în orice clipă la el. Aşa, George avu posibilitatea de a se mişca mai mult. Simţi, spre bucuria lui, cum frânghia slăbise puţin. Negrii se grăbiseră, pe semne când îl legaseră.

Trecuse de mult de amiază, când George slăbise într-atâta legătura la mâini încât şi le putea elibera în orice clipă. Dar, mai trebuia să rămână aşa. O evadare era posibilă numai în întuneric.

Dar, oare şi-ar fi ajutat aşa camarazi şi pe biata fată? Scârbosul, şef voia să o ia încă în cursul serii de nevastă şi tot atunci voia să-i invite şi pe captivi. Dacă George ar fi fugit să aducă ajutoare de la submarin ar fi venit prea târziu, eventual, doar ca răzbunător. Avea destul timp pentru gândire. Dar nici cum nu-i venea vreo idee nimerită. La urmă însă se hotărî.

Trebuia acum, să încerce să fugă, aşa la reuşită, de frica spiritelor, Nungo cel puţin şi-ar fi amânat aplicarea planului odios şi ar fi încercat la început să-l prindă din nou pe fugar. Aşa s-ar fi câştigat timp.

George îl cântări din priviri pe paznic, acesta şedea, cu suliţa iată cu margini tăioase peste genunchi.

Cum l-ar putea neutraliza? Trebuia să-l atragă în colibă. Abia luă această hotărâre că şi strigă:

— Vino puţin înăuntru!

Negrul tresări şi-şi strânse şi mai tare lancea. Se sculă şi cu voce furioasă dar şi speriată, spuse:

— Linişte *Masser!* Nu viu!

— Vino încoace! insistă George. S

e uită zâmbind lateral de negru şi continuă:

— Dacă nu vii, spiritul cel mare din spatele tău îţi va rupe gâtul.

Negrul făcu îngrozit un salt înainte până la intrarea în colibă. Acolo se întoarse fulgerător, arătându-i lui George spatele. Era momentul potrivit. George îşi scoase mâinile din laţ, se ridică în linişte şi fu în următoarea clipă în spatele negrului. Îl înşfacă cu mâinile de gât şi strânse din răsputeri. Groaza negrului i-a fost un aliat serios lui George. Cu un gâlgâit surd, negrul căzu în genunchi. Credea cu siguranţă că puternicul spirit al albilor voia să-i rupă gâtul.

George trase pe negrul lipsit de puteri şi pe jumătate inconştient repede în colibă.

Cu o privire fugară, observă că unicul loc liber din faţa colibelor era gol. Văzuse mai înainte, spre bucuria lui, că negrul purta în şorţ o kirrie, o cumplită măciucă din lemn tare ca fierul. Cu stânga continua să-l apese beregata, cu dreapta îi smulse măciuca de la brâu şi o repezi în tâmpla negrului. Acesta se înmuie de tot. George îl lasă la pământ. Repede nu urma să-şi revină. Tânărul se uită afară.

La stânga sa văzu şezând în faţa colibelor patru negri. Acolo erau deci cei trei camarazi şi fata albă. Cu plăcere i-ar fi eliberat, dar îşi spuse că era imposibil. Chiar dacă l-ar fi lovit pe unul cu o lovitură bună de kirrie, ceilalţi cărora nu le spusese povestea cu spiritul sugrumător al albior, i-ar fi străpuns fără întârziere cu lăncile. Trebuia să dispară pe neobservate.

La trezirea paznicului, când acesta ar fi alarmat satul, ar fi crezut şi şeful că un spirit puternic e de partea captivului. Şi atunci s-ar fi temut să-şi pună planul în aplicare.

Cei patru paznici se uitau neclintiţi în colibe. Spre bucuria lui George, coliba în care fusese ţinut, era la capătul satului. La câţiva paşi în dreapta începea brusa plină de tufişuri. Se

strecură repede afară, lipit de peretele colibei, dispărând iute din câmpul vizual al negrilor de pază. După câţiva paşi, a fost înghiţit de tufişuri.

Respiră adânc, văzându-se în oarecare siguranţă. O luă grăbit spre est, vrând să ajungă la submarin şi să aducă de acolo ajutor. Cu grenade cu gaze, camarazii ar fi putut să ameţească tot satul. Apoi ar fi putut uşor să-i elibereze pe captivi. Era bine, că se întunecase, la întoarcere, cu camarazii ar fi putut să înainteze în front larg spre aşezare şi să arunce grenadele.

Din când în când se uita înapoi. Se îndepărtase cam cincizeci de metri de sat, de abia mai distingea vârfurile colibelor rotunde. Evadarea sa nu fusese deci încă sesizată. Liniştea era deplină. George se grăbi. Cum era mereu camuflat de desiş, o eventuală descoperire din sat era exclusă.

Putea totuşi da întâmplător peste vreun negru plimbăreţ. Pentru aşa ceva avea doar măciuca pe care o luase de la paznicul negru. La fel de bine însă ar fi putut fi el observat mai repede de vreun negru, care să-l atace prin surprindere din vreun tufiş.

De aceea, era foarte prudent când se apropia de vreun tufiş. Menţinea mereu vreo doi paşi distanţă de tufişuri. Era suficient, ca să poată răspunde vreunul atac prin surprindere, sau să evite vreo suliţă aruncată spre el, dar se părea că are noroc.

Ajunse deja la marginea păduri, unde el şi Petre căzuseră în capcană. Negrii se aflau deci cu toţii în sat.

Totuşi rămase prudent. Nungo putea să fi lăsat paznici în pădure. Rămase la adăpostul unui tufiş, cam la o sută de metri de pădure. Voia să se asigure că nu sunt negri la pândă, care i-ar fi putut fi periculoşi. Măciuca nu i-ar fi servit la nimic, dacă ar fi fost atacat simultan din mai multe părţii.

Cu toată atenţia, nu văzu nimic, deosebit. Se gândi să o ia la stânga sau la dreapta şi să facă un ocol înainte de a intra în pădure. Dar atunci ar fi trebuit, să-şi croiască cu dificultate drumul şi asta l-ar fi reţinut mult. Acum însă trebuia să ajungă cât de curând la submarin şi să aducă ajutoare.

IV

UN INAMIC PERICULOS

CÂND A FOST CONVINS că drumul era curat, păşi spre pădure. Când mai avea doar douăzeci de metri până la desiş se opri şi se întoarse brusc. Auzise un sunet care prevestea un pericol cumplit, căruia cu măciuca nu-i putea face faţă. Era răsuflarea fluierată a unei feline. Fiara stătuse liniştită în tufişul pe lângă care tocmai trecuse. George îşi strânse măciuca şi se gândi febril. Oare ar fi fost nimerit să meargă prudent pas cu pas mai departe? Oricum trebuie să meargă, cu spatele, să ţină desişul cu periculosul inamic sub observaţie. Dacă bestia ar fi ieşit din ascunzătoare şi i-ar fi atacat, n-ar mai fi avut şanse de scăpare. Trebuia să fi fost un leopard, care cu toate că nu avea mărimea şi forţa unui leu sau a unui tigru, prin sălbăticia, cruzimea şi rapiditatea sa, era cel puţin la fel de periculos.

Dacă ar fi avut pumnalul, ar fi avut probabil o şansă de izbândă. Oricum se putea aştepta la răni serioase. Dar el mai ştia, că existau oameni, care şi cu un briceag reuşiseră să se apere cu succes de leoparzii atacatori şi să-i învingă.

Dar cu un kirrie? Hotărî totuşi, să încerce tot posibilul. Poate că, cu o lovitură bună peste nas l-ar fi ameţit, iar cu mai multe, în cap, l-ar fi ucis. Nu voia să renunţe fără luptă. De viaţa lui depindea cea a camarazilor şi a tinerei fete.

Începu să se retragă încet. De cum făcu primul pas, auzi din nou şuieratul fiarei, acum însă mai furios. Se opri pe loc. Trebuia să-şi lase adversarul să se liniştească din nou, înainte de a face următorul pas. Prin asta pierdea timp preţios, dar putea să-l recupereze, după ce ar fi ajuns la pădure. Acolo trebuia doar să se grăbească pe îngusta potecă din desiş. Râmase vreo trei minute nemişcat. Leopardul se linişti. George mai făcu un pas. Crengile tufişului se mişcară şi fiara apăru.

Era un mascul solid. Se opri şi-l scrută pe foarte tânărul George, care îşi simţea bătăile inimi gata să-i spargă pieptul. Ştia că aici în zonă franceză a Congo-ului nu existau lei, ci leoparzi, dar nu se aşteptase la un aşa exemplar colosal. Cu măciuca nu putea face nimic.

George se opri şi privi fix fiara. Ştia că felinelor privirea fixă a unui om le este extrem de neplăcută. Mulţi s-au salvat în acest fel. Poate că şi el ar avea noroc, dacă ar continua să-l privească fix.

Păru într-adevăr aşa să fie. Bestia se nelinişti, mişcându-şi capii încolo şi încoace. George râse triumfător crezându-se deja salvat.

Dar spre groaza lui, fiara făcu un salt înainte. Era doar la vreo cincisprezece metri de el. George îşi implântă privirile, energic, în ochii cruzi ai leopardului. Acesta se opri, dar nu-l slăbi pe tânăr din ochi. Se nelinişti din nou şi acum George a fost imprudent. În neliniştea sa turbată nu mai putea aştepta ca fiara să se îndepărteze singură. Mai făcu un pas pe negândite. Dar peste o clipă îşi dădu seamă de prostia sa. Cu un mârâit furios fiare se avântă înainte. George ridică kirriul, vrând să-l ameţească pe agresor cu o singură lovitură puternică. De asta depindea totul.

Se trase fără să vrea puţin înapoi, dar piciorul i se împotmoli într-o tufă de ierburi dese. Încearcă să se menţină dar se prăbuşi greoi în faţă.

Măciuca i-a zburat din mână şi a rămas fără nici o armă. Credea deja că se sfârşise totul. Se aştepta în orice clipă să simtă pe trupu-i ghearele fiarei, când deodată o umbră se strecură peste el. Fără să sufle, de mirare, văzu un negru uriaş cu un cuţit pe măsură în mână, aruncându-se spre leopard.

Acum cei doi adversari se ciocniră. George se aştepta să-l vadă pe negru căzut la pământ sub impactul cu bestia. Auzi în schimb răcnetul gâlgâit al leopardului, negrul se aruncase cu o agilitate de necrezut, într-o parte. Cuţitul său se implântase fulgerător în pieptul felinei, care după această izbitură zbură şi ea într-o parte. Mai încearcă să se ridice, dar cuţitul a fost aruncat prea precis. După o scurtă dar turbată agonie cu un ultim răget, leopardul se destinse şi rămase nemişcat.

George, cane urmărise lupta inegală, încheiată cu victoria neaşteptată, de el, a negului a fost şi mai mirat, când învingătorul se întoarse râzând spre el. Silueta uriaşa îi păruse deja cumva cunoscută, cu toate că o văzuse doar în mişcare rapidă. Dar acum văzându-i faţa, cu ochii credincioşi, strigă uluit şi plin de mirare:

— Pongo tu? Da, trebuia să mă gândesc, un om obişnuit nu ar fi putut să-l învingă pe leopard cu cuţitul. Pongo de unde vii? Sunt şi domnii Marian şi Warren în apropiere?

— Masser Farrow, Pongo foarte bucuros, spuse uriaşul bucuros, strângându-i tânărului mâna atât de puternic încât acesta de-abia se abţinu să nu strige de durere. Masser Marian acum vine imediat, Masser Warren este la Nitabi. El are febra. Acum vine acolo Masser Marian.

Din desiş se desprinse silueta marelui aventurier. Acesta îl salută bucuros pe tânăr.

— Unde este tatăl dumneavoastră? a fost prima sa întrebare.

— E captiv, împreună cu doctorul şi cu Petre spuse George grăbit, tocmai voiam să mă întorc repede la submarin, să aduc ajutor. Apoi îi povesti totul.

Marina dădu doar din cap mânios şi spuse:

— Şi eu cu Pongo m-am grăbit încoace, ca să o salvez pe tânăra fată.

Tocmai vânam în pădure bivoli roşii, când am auzit semnalele de tobă ale negrilor, care răspândeau vestea răpirii tinerei fete. Acum suntem trei bărbaţi contra unui sat, cam puţin, ce-i drept dar am pierde timp preţios, dacă acum aţi mergi la navă să aduceţi câţiva camarazi în ajutor. Vă dau un pistol. Hai să ne întoarcem liniştiţi în satul lui Nungo să vedem ce se petrece. Mă tem doar, că Nungo, de furie că aţi evadat, îşi va birui teama superstiţioasă. Este foarte posibil ca atât camarazii dumneavoastră cât şi tânăra fată să fie în mare pericol.

— Da, aveţi dreptate, domnul Marian, zise George îngrijorat, la asta nu m-am gândit. Sigur, trebuie să ne întoarcem cât mai repede înapoi în sat, să-l împiedicăm cumva pe Nungo să-şi pună planurile în practică.

Impetuosul tânăr voia deja s-o ia din loc, dar Marian îl opri.

— Nu aşa pe necugetate, tinere prieten, spuse el râzând. Îţi înţeleg simţămintele, ţi-e frică pentru tatăl dumitale. Dar dacă sunteţi imprudent, nu ne puteţi fi de folos. Poate că vă explicaţi şi să ne descrieţi satul, atât cât l-aţi văzut.

La auzul, că prizonierii sunt ţinuţi în colibe, la marginea satului, Marian spuse satisfăcut:

— Asta este foarte bine pentru noi. Putem observa totul din desiş şi interveni, dacă prizonieri sunt în pericol. În plus, poate putem să-i eliberăm, dacă intrăm prin spate în colibe. Asta va fi posibil.

— Dacă aş şti unde ne sunt armele, spuse George, doar nu le putem lăsa în mâinile negrilor. Îi vom putea elibera mai uşor, poate dacă intrăm prin spate. Dar, din păcate, nu ştiu unde sunt armele.

— Foarte probabil în coliba şefului. Pe ăsta trebuie să-l punem la punct, răpirea fetei nu poate rămâne nepedepsită. În plus, el poartă vina pentru moartea fratelui ei, chiar dacă n-o putem dovedi. Ei, la început vreau să văd satul liniştit, domnule George, îi vom elibera. Ştiţi că vă puteţi doar baza pe noi.

George ştia. Cuvintele aventurierului, cunoscut de o lume întreagă, îl liniştiră pe deplin. Pongo merse înainte. Cu toată statura lui colosală mişcările-i erau aşa de mlădioase, încât îi amintea lui George de-o panteră neagră. George ştia că uriaşului negru nu-i scăpa nimic, el ar fi sesizat orice mişcare sau zgomot în vreun tufiş. Pongo singur valora cât zece oameni de pe submarin, iar Marian cu vasta lui experienţă şi viclenie, acumulată în sute de aventuri şi mai mult chiar.

George se grăbi să-l ajungă pe Marian care mergea înaintea lui şi-i şopti:

— Domnule Marian, aţi văzut lupta lui Pongo cu cuţitul, contra leopardului? Mă socoteam deja pierdut, pierdusem şi kirriul. Îi datorez viaţa. Dar pe lângă asta îl admir mult. Lupta lui cu leopardul a fost minunată.

— Da, e grozav, aprobă Marian, dând din cap, eu voiam să împuşc leopardul, dar Pongo era în faţa mea. Nu cred că vreun alt om ar fi făcut ce a făcut el. Dar dacă mai vrei să-i mulţumeşti încă o dată, îi va fi neplăcut. El este foarte modest. Şi apoi, lupta cu leopardul i-a făcut cea mai mare plăcere.

— Da, aşa se pare, i-am văzut râsul, după ce l-a răpus, spuse George, sunteţi de invidiat, domnule Marian pentru aşa un însoţitor.

Aceasta îmi aminteşte de Petre, care pentru mine ar sări în foc fără şovăire.

— Da, aşa este Pongo, filosofă Marian, s-ar lăsa rupt în bucăţi pentru noi. Dar acum, să tăcem, George. Nungo poate a trimis deja oameni să te caute, dacă paznicul pe care l-ai doborât, s-a trezit din nou.

— L-am pocnit cat am putut de tare, dar căpăţânile astea de negri rezistă grozav. Ah, Pongo pare să fi descoperit ceva.

Ultimele cuvinte le şoptise încet de tot, apoi tăcu. Pongo se apropie şi ridicase mâna dreaptă. Din câţiva paşi albii fură lângă el. Se aflau lângă un desiş mare. La zece metri de ei era alt desiş, pe care Pongo îl scruta.

Cum Marian nu puse nici o întrebare, rămase şi George liniştit Privea doar încordat desişul, unde Pongo descoperise cu siguranţă ceva suspect Acest lucru îi trăda ţinuta sa încordată. Acum îşi lăsase mâna în jos pe mânerul cuţitului său mare. George văzu cum i se încordau muşchi braţului, apoi cu o mişcare fulgerătoare smulse arma din teacă.

O clipă mai târziu, pumnalul zbură prin aer, dispărând în desiş. De acolo se auzi un strigăt răguşit crengile se agitară sălbatec, apoi un corp întunecat căzu În faţă, se mai zvârcoli câteva clipe şi ramase apoi nemişcat.

În mâinile încremenite, negrul străin ţinea un arc şi-o săgeată.

Cuţitul lui Pongo îi străpunsese inima. Păşiră într-acolo. Pongo cercetă vârful săgeţii.

— Otravă, spuse el laconic, întinzându-i lui Marian periculoasa armă. George văzu, cutremurat, vârful săgeţi uns cu o masă galbenă. Auzise deja de efectul cumplit al otrăvurilor africane, care distrug în ani de zile corpul victimei, ducând la o moarte în chinuri.

— Pongo văzut la el când întinde arc, spuse uriaşul, recuperând cuţitul din pieptul mortului. El nu fost prudent *Masser* mai departe.

După ce îl împinse pe mort în desiş, îşi reluă locul în capul micii coloane, cu aceleaşi mişcări de neauzit. Pentru el acest eveniment pe care alţi l-ar fi pomenit o viaţă întreagă, era deja uitat Nu realiza importanţa vitală a acţiunii sale. În viaţa sa mai mult ca aventuroasă, o astfel de luptă nu reprezenta mult.

George scutură din cap. Şi el era doar un aventurier, ca la carte, dar liniştea de nezdruncinat a uriaşului, îl umplea de admiraţie. În plus simţea o mare uşurare, ştia deja că tatăl său şi ceilalţi captivi vor fi curând liberi.

După aprecierea sa mai aveau câteva sute de metri până la sat.

Pongo se opri iar lângă un tufiş ascultând câteva clipe. Când Marian şi George îl ajunseră din urmă, dădu încet crăcile la o parte şi şopti încet:

— *Masser* să târască înăuntru şi încet să fie.

— Cei doi se supuseră fără a se mai gândi. Uriaşul ştia ce făcea. De cum intraseră ei se şi strecoară şi Pongo în desiş, lăsând crengile să sară înapoi. Apoi puse o mână la buze şi îşi privi avertizator însoţitorii.

Cei doi albi evitară să facă cel mai mic zgomot Se uitară printre crengi şi George se sperie, văzând un lanţ întreg de negri, cu arcuri şi săgeţi, înaintând prudent şi strecurându-se pe lângă ascunzătoare.

Nungo îşi trimitea deci războinică să-l caute şi să-l prindă pe George şi prudenţa lui Marian i se păru întemeiată. Poate că de furie, Nungo le va provoca captivilor săi moartea crudă pe care a promis-o.

De-abia mai putea de nerăbdare, până ce ultimul inamic trecu de tufiş. Dar nici după aceea Pongo nu se grăbi să părăsească ascunzişul. Rămăsese ghemuit pe jumătate ascultând cu atenţie. George îl privi admirativ, după ce mai văzu trecând patru negrii pe lângă tufiş. Fuseseră doisprezece negri, cu totul. Asta însemna în spatele lor, inamici neplăcuţi. Dacă acum ar fi reuşit să-i elibereze pe captivi, la întoarcere trebuiau să se aştepte la neplăceri mari din partea acestor doisprezece negri. Dar George se linişti. Marian şi Pongo erau cu el.

Pongo se strecură afară din tufiş. Deci, nu mai urmau să vină alţi inamici, uriaşul, cu instinctele sale ascuţite în sălbăticie, i-ar fi simţit.

Pongo ţinu crengile de o parte, ca cei doi albi să poată ieşi. Apoi prelua din nou conducerea, îndreptându-se spre sat. Mişcările îi erau acum şi mai prudente. Ştia, că acum începe

pericolul. O greşeală putea strica totul şi sân pericliteze cumplit pe captivi. Curând apărură vârfurile colibelor rotunde deasupra desişului. George se gândea şi cum să recupereze armele. Dar se linişti, la gândul că Marian, care acum luase conducerea, va găsi precis o modalitate pentru aceasta, ca şi pentru a-i pedepsi pe sinistrul şef negru.

V

O FENTĂ GROZAVĂ

PONGO SE STRECURĂ din nou într-un desiş, ajutându-şi însoţitorii să-l urmeze, ca şi mai înainte. Apoi, cu cuţitul cel mare, curaţi mijlocul tufişului de crengi, făcând un fel de luminiş, unde aventurieri putură sta comod. De afară era imposibil să fie observaţi.

Pongo înainta cu defrişarea. La urmă, printre crengi apăru o colibă, la cel mult zece metri distanţă. Marian îi şopti lui George:

— Acum ne strecurăm în linişte, afară şi încercăm să tăiem o intrare în peretele din spatele colibei. Trebuie să-i scoatem din pericol pe prizonieri. Abia după aceea ne putem ocupa de arme. Pongo a constatat că nu este nici un pericol. Dar acum, maximă prudenţă, George!

Ieşiră în linişte deplină din tufiş. Satul zăcea ca fără viaţă. Ne-am uitat atenţi şi nu am văzut nici un om. Marian şi Pongo îşi scoaseră cuţitele, se furişară spre colibă şi începură să taie, încet crengile. George, care nu avea cuţit stătea de pază, cu pistolul de la Marian. Era să-l decis să-i împuşte pe oricine i-ar fi observat.

Dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva, trebuiau să fie urgent eliberaţi prizonierii, în primele momente de zăpăceală şi apoi, valea. Din fericire nu se arată nici un negru. Marian şi Pongo reuşiră să facă o deschidere mărişoară în peretele din spatele colibei. George se uită febril în colibă sperând să-l găsească pe tatăl său. Dar, spre marea lui groază, coliba era goală. Nu era coliba unde fusese el ţinut, ea era la capătul şirului. Afectat, George se uită la Marian. Cu o figură întunecată, acesta însă îi spuse:

— Asta este evident o viclenie a lui Nungo, care ne va da de furcă. Cum a constatat că ai putut fugi, s-a temut că şi ceilalţi prizonieri vor reuşi la fel. Ei poate că au fost duşi în colibe situate mai centrul satului, sub cea mai severă pază. Ce să-i faci, mergem mai departe. Dar acum trebuie să ne furişăm pe lângă colibe. Eu aş aştepta până la lăsarea întunericului, dar s-ar putea să vrea să-i ucidă încă acum. Deci maximă atenţie!

Pongo se strecurase deja după colibă. Se uită prudent în jur, apoi le-a făcut semn cu mâna celor doi şi se strecoară pe „strada îngustă”. Se opri între următoarele două colibe şi ascultă. Nu se auzi nimic, satul părea mort.

George nu se putea apăra de un sentiment neplăcut. Liniştea aceasta nefirească avea ceva apăsător. Oare ce o fi făcut Nungo cu tatăl său şi cu ceilalţi prizonieri? Cel mai mult ar fi vrut să se repeadă în mijlocul satului. Acolo era cu siguranţă locul

unde crudul şef obişnuia să pună În aplicare execuţiile. Dar se stăpâni, dându-şi seama că, printr-o imprudenţă putea strica totul şi în plus i-ar fi periclitat serios şi pe cei doi noi camarazi.

Pongo înainta. Aici colibele erau mai apropiate între ele, lipseau şi tufişurile, care până mai înainte le oferiseră o oarecare camuflare. Lucrul devenea tot mai primejdios. George avu deodată presimţirea că nu vor mai putea ieşi din sat. Pongo se strecură din nou între două colibe.

Se uită atent la stânga şi la dreapta, după ce făcu un semn pentru liniştirea însoţitorilor săi şi păşi mai departe. Marian îl urmă îndeaproape, pe când George avu o clipă de şovăire. Crezu că auzise în apropiere un sunet. După ce i-a urmat pe cei doi păşind pe poteca îngustă din faţa colibelor, aceştia dispăruseră.

George privi neplăcut surprins în jur. Unde rămăseseră ceilalţi? Doar mai înainte erau în faţa lui, aproape. Auzi din nou sunetul: era cel făcut de picioare desculţe.

Voi să se retragă lângă colibă, să aştepte şi să vadă cine este cel care vine.

Dar auzi imediat în spatele său un strigăt strident Se întoarse şi văzu în faţa lui doi negri care tocmai îşi ridicau arcurile.

George nu a mai avut timp de gândire. Pistolul primit de la Marian se înalţă fulgerător. Se auziră două împuşcături şi negrii căzură la pământ, mai înainte de a putea să se folosească de arcuri.

George acum voia să fugă. Se trădase doar. Voia să alerge printre colibe şi să culce la pământ pe oricine i-ar ieşi în cale şi să încerce să-i găsească pe prizonieri, poate, că ar mai fi putut să-i elibereze.

Acum se auzeau strigăte puternice în tot satul. George se strecoară printre cele două colibe următoare. Avea în faţa un fel de piaţă mare, cu un arbore de pâine uriaş în mijloc, cu o coroană impunătoare.

Acesta era copacul, sub care se petreceau toate evenimentele de bază din viaţa satului, deci şi execuţiile. George se uită neliniştit în jur şi se aştepta să fie descoperit în orice moment. Uitându-se împrejur el căuta o colibă mai deosebită unde credea că sunt ţinuţi prizonierii.

Da, în dreapta se afla o colibă cu mult mai mare ca celelalte şi mai bine construită.

Putea fi foarte bine locul unde condamnaţii îşi aşteptau execuţia barbară, putea fi şi coliba căpeteniei. George decise să o vadă mai îndeaproape.

Era curios, că aici nu se arăta nici un negru. Poate că aici locuiau doar căpetenia şi bătrânii din sfatul său. Iar intrarea în

piaţă, poate să fie permisă doar la ocazii deosebite. George se strecură de-a lungul colibelor.

Se uită, cu atenţie la fiecare intrare, înainte de a merge mai departe. Spre mirarea sa, toate colibele erau goale. Ajunse la coliba cea mare. Intrarea era acoperită cu o splendidă blană de leopard.

Găsise deci, locuinţa căpeteniei. Prudent el a dat perdeaua la o parte. În clipa în care, cu pistolul în mână privi în încăpere, auzi în spate, foarte aproape, un zgomot slab.

Voia să se întoarcă, dar ceva tare îl izbi în tâmplă. Înainte de a cădea ameţit la pământ, mai apucă să vadă nişte siluete întunecate, care apărură ca din senin.

Când s-a trezit, nu mai era bun de nimic pe lume. La început simţea o vâjâială groaznică în cap, apoi a văzut cercuri de foc şi scântei în faţa ochilor, după ce acestea dispărură încet, a văzut la stânga şi ia dreapta sa stâlpi de care erau legaţi prizonierii, tatăl său la dreapta, doctorul şi Petre la stânga sa.

Aceşti stâlpi, fuseră înfipţi în pământ, în faţa boababului din piaţa satului.

— Slavă Domnului, spuse tatăl său, credeam că lovitura aceea cumplită te-a ucis. Atârni de două ore de stâlpul acela, în nesimţire.

— Poate ar fi fost mai bine să nu mă mai fi trezit, răspunse George, arătând spre o grămadă de vreascuri, aranjate lateral de stâlpi, aş fi avut aşa o moarte mai plăcută. Dar… unde sunt domnii Marian şi Pongo?

George se uită mirat În jur.

— Ce tot spui? exclamă uimit căpitanul, Marian şi Pongo? Băiete, visezi!

— Nu tată, mă simt iar bine, doar oasele capului mă dor. Dar mental sunt OK. Am venit cu domnul Marian şi cu Pongo în sat. Deodată, ei au dispărut şi m-am găsit faţă-n faţă cu doi negri, pe care i-am împuşcat imediat Apoi v-am căutat pe voi şi am fost doborât în faţa colibei şefului.

— Aşa, este adevărat deci? Atunci George, să nu ne pierdem speranţa. Fii atent vom fi eliberaţi! Oho, se pare că începe bâlciul!

Printre colibe se scurgeau şiruri de siluete negre. Spre mirarea lor, camarazii văzură că aceştia purtau doar cuţite scurte, abia destul de lungi, ca să poată ucide un om. Doctorul găsi însă o repede o explicaţie.

— Aha, urmează să fim tăiaţi încet în bucăţi. Dragă George este adevărat ce ai spus mai înainte? Atunci nu este nimic grav. Oh, dracul ăsta o aduce pe tânăra fată!

Nungo ieşi din coliba sa, trăgând-o după el pe tânăra franceză, care se opunea din răsputeri, dar inutil, în mâinile

uriaşului.

Fata era curajoasă, nerenunţând la rezistenţa inutilă. Lui Nungo însă nu-i păsa.

O trăgea după el fără nici un efort Se opri în faţa aventurierilor, îi privi batjocoritor după care s-a adresat lui George râzând:

— Tinere *Masser* eşti foarte prost de te-ai întors în sat? Să-ţi eliberez tovarăşii şi pe fată? Mare prostie! Acum vei muri şi tu. Războinicii mei vor începe imediat dansul cuţitelor. Fata asta mă va urma ca nevastă în colibă, după ce veţi fi morţi.

— Nungo, spuse George, eu m-am eliberat cu sprijinul spiritului meu, cel puternic. O voi mai face odată şi tu vei pieri. Nungo, te avertizez. Las-o pe fată imediat liberă!

Şeful a devenit neliniştit. Strânse cu mâna sa uriaşă şi mai tare braţul Henriettei, aşa încât îi scapă un strigăt slab de durere. Înainte ca să poată spune ceva, din rândul războinicilor care se apropiau, s-au auzit strigăte de uimire.

Li s-au făcut un loc de trecere de către războinici, pentru a putea trece la patru negri care aduceau capul leopardului omorât de Pongo.

L-au depus la picioarele lui Nungo, care-l privi cu ochi ficşi. Unul din negri spuse ceva, agitat, se vedea, arătând mereu spre est, înspre stepă.

Cu o expresie de furie şi de nelinişte pe faţa lui, Nungo i se adresă lui George:

— *Masser* cine a ucis leopardul?

— Acesta fost spiritul meu, puternic, răspunse George repede, vezi doar, că eu nu am avut cuţit. Şi când am plecat de aici, n-am avut decât un kirrie.

Nungo deveni şi mai neliniştit. Se uita mereu în jur, la fel ca şi alţi negri, care înţeleseseră se pare, vorbele lui George. Un murmur străbătu şirul negrilor, toţi aveau feţele îngândurate.

George a fost convins că prin viclenia sa câştigase un oarecare avantaj.

Dar Nungo îşi reveni repede. Se adresă oamenilor săi cu o lungă cuvântare, pe parcursul căreia agitaţia sa spori. Arăta mereu spre captivi.

Feţele războinicilor se luminară. Aruncau priviri furioase spre cei patru prizonieri, cărora le devenise clar, că Nungo biruise frica superstiţioasă a războinicilor şi le trezise din nou setea de sânge. După ce el încheie, ceilalţi izbucniră într-un urlet disonant şi începură un dans ciudat. La început nu se mişcară din loc, ci doar îşi mişcau tremurând braţele şi picioarele.

Cei patru războinici care au adus leopardul, îl duseră acum şi-l lăsară jos în faţa uşi căpeteniei după care dispărură printre

colibe.

Se vedea că el voiau să se întoarcă în stepă, cu scopul de a preveni satul de alte surprize.

Aceşti patru negri ar putea reprezenta un obstacol primejdios pentru captivi, dacă s-ar fi eliberat şi ar fi fugit. Dar nimic nu indica o asemenea posibilitate.

Negrii au început acum să păşească încolo şi încoace. În sfârşit, formară un cerc în jurul boababului şi al captivilor, cuprinşi într-un dans de o frenezie furioasă.

Acest dans al morţii era cu atât mai înspăimântător, cu cât se petrecea într-o linişte deplină.

Nungo o trase pe tânăra franceză mai aproape de captivi. Prea sigur de el nu se simţea, vocea îi era ciudat de răguşită când le strigă prizonierilor:

— Ha, tinere *Masser,* unde este acum puternicul tău spirit? Acum să ne arate cât este de puternic! Războinici mii, vezi, stau acum în linişte, cu cuţitele pregătite. Voi ridica braţul şi când îl las în jos, vor sări la voi şi vă vor sfârteca trupurile. Ei, *Masser,* unde este marele spirit?

Lui George i-ar fi prins acum foarte bine un spirit acum părea că se apropie cea mai primejdioasă clipă a aventurii. Dacă negrii se năpusteau odată, nimic nu i-ar mai fi putut reţine.

Pentru a i se împlini dorinţa lui fierbinte, ceva fulgerător vâjâi din coroana uriaşului arbore, în jos. Nungo scoase un scoase un strigăt gâlgâit şi căzu în genunchi.

Încearcă zadarnic să scoată afară cuţitul mare care-i străpunse beregata. Căzu la pământ scuturat de convulsii, dădu de câteva ori cu braţele în jur, după care încremenii într-un ultim spasm.

Acum negrii priveau încremeniţi de groază la cadavrul şefului lor.

Apoi din copac se auzi un răcnet care-i cutremură şi pe cei patru captivi, cu toate că ei îi mai auziseră. Era groaznicul răcnet de atac a lui Pongo, asemănător cu cel scos de o gorilă furioasă.

Apoi răsunară împuşcături şi negrii aflaţi mai în faţă căzură la pământ.

După împuşcătură, George recunoscu că era carabina cu repetiţie a lui Marian, deci şi Marian se găsea sus în copac şi tocmai golea cele zece cartuşe din încărcătorul Mauserului.

Fiecare glonţ lovea în plin. Strigătul lui Pongo se auzi din nou, de data asta negrii nu se mai stăpâniră şi o luară la fugă, ca bezmetici, prin piaţă, dispărând curând printre colibe.

În clipa următoare, făptura uriaşă a lui Pongo alunecă din copac.

Tânăra se îngrozi şi voi să fugă. Stătuse până acum nemişcată de spaimă şi surpriză pe locul unde o lăsase căpetenia, când a fost rănit mortal.

Căpitanul Farrow îi strigă repede:

— Rămâneţi aici, domnişoară Laurand, Pongo este prietenul nostru!

Fata râmase pe loc, şovăind, privindu-l mirat pe căpitan. Se vedea că nu putea înţelege, de unde fi ştia numele.

În clipa următoare Pongo şi-a scos cuţitul din gâtul lui Nungo şi-n următoarea clipă legăturile lui George au fost tăiate.

Pe când Pongo îl elibera pe căpitan, George păşi spre tânăra fată şi spuse:

— Noi am venit să vă salvăm. Adunaţi-vă, vă rog, repede lucrurile pentru că încă nu suntem în siguranţă. Nu aţi văzut întâmplător în coliba şefului nişte arme de foc şi centuri?

— Ba da, patru centuri atârnă acolo, iar într-un colţ sunt patru puşti. George s-a grăbit să meargă după ele. Cum Marian încă nu coborâse din copac, ştia că putea s-o facă liniştit. Prietenul trimis în ultimul moment de providenţă va fi veghind să nu-l deranjeze vreun negru.

Dar războinicii păreau să se fi retras în colibele lor. Nu se vedea nimeni.

Coliba şefului era foarte aproape. George adună repede centurile şi puştile. Spre bucuria sa, a putut recupera şi pistolul primit de la Marian.

El ştia că dispariţia armei pentru prietenul său era o grea pierdere.

Când ieşi afară, camarazii îi veneau în întâmpinare. Coborâse şi Marian din copac, păşind alături de Pongo în spatele celor eliberaţi, ca să poată, la nevoie să tragă pe lângă ei. Exista pericolul ca negrii să-şi revină, dându-şi seama că au de a face doar cu şase oameni.

Cu toţi au răsuflat uşuraţi când îşi primiră armele.

Acum puteau forţa ieşirea. Plecară cu toţi spre ieşire luând tânăra fată în mijlocul lor. Nu era acum timp de explicaţii. Se strecurară repede printre colibe. Pongo venea din urmă.

Chiar şi fără vreo armă de foc, era cel mai periculos adversar. Ar fi observat pe oricine ar fi vrut să se furişeze spre ei din spate.

Dar acum groaza pusese stăpânire pe adversari, că nici un negru nu se mai arata, aşa că putură pleca fără piedici din sat şi să ajungă în stepă.

Abia aici începea din nou adevăratul pericol, căci cei doisprezece negri trimişi de Nungo nu ştiau ce se întâmplase în sat. Ei nu au fost cuprins de panica colectivă din sat şi i-ar fi

atacat urgent pe evadaţi. Dar Pongo şi cu Marian au preluat conducerea grupului de evadaţi.

Grupul era încheiat de către George şi Petre.

Au parcurs deja jumătate din drumul până la pădure, când Marian îşi ridica arma şi trase repede patru focuri într-un desiş aflat cam la zece metri de noi.

Se auziră strigăte furioase, apoi, dintre crengile date violent la o parte ieşiră şase negri, cu arcurile în mână.

Mai înainte însă, ca să le poată folosi, detunară armele aventurierilor.

Trei atacatori căzură urlând la pământ, ceilalţi se grăbiră îngroziţi înapoi În desiş, când Pongo, cu un urlet groaznic, cu cuţitul în mână se repezi la ei.

Strigătul acesta îi speria mai mult decât armele de foc. Totuşi cei trei negri reprezentau prin săgeţile lor viclene un pericol serios.

Merseră în arc de cerc în jurul desişului. Cum vântul era prielnic, George aruncă o grenadă cu gaz, care explodă în faţa desişului.

De acum numai aveau de ce să se teamă de negri, deoarece cu siguranţă adormiseră. În curând ajunseră la pădure. Pongo era în faţă urmat de Marian.

George făcea asigurarea spatelui, gata să respingă orice atac perfid.

În curând ajunseră din nou la copacul unde căzuseră în capcană, păcăliţi de leopardul îmblânzit.

Brusc arma lui Marian detună, patru corpuri căzură dintre crengile dese ale unui copac. Trase şi căpitanul, se auziră iar urlete, când Pongo scoase iar strigătul său de atac, pregătindu-se să se urce în copac.

— Mai departe, şopti Marian, Pongo va rămâne puţin în urmă. Nu vor îndrăzni să coboare.

Albii trecură grăbiţi pe lângă uriaşul negru, care scruta furios coroana copacului.

După ce camarazii parcurseră cam o sută de metri Pongo îi ajunse din urmă.

Acesta a fost ultimul lor obstacol.

Seara ajunseră la ţărm. Farrow a dat semnalul şi în curând au venit două bărci care duseră micul grup la submarin.

Aici, Henriette s-a retras în cabina căpitanului, unde a fost lăsată să-şi plângă în voie moartea fratelui ei, de care aflase abia acum.

Aventurierii povestiră până noaptea târziu. Marian a promis să o ducă pe fată la Nitase, unde şi el trebuia să ajungă.

În zori, Marian şi Pongo împreună cu tânăra fată, porniră la drum pe un drum ocolitor faţă de satul lui Nungo şi în curând

ajunseră la Nitase.

Între timp submarinul a plecat spre nord, unde îi va aştepta noi aventuri.

Sfârşitul volumului: **MARIAN FARROW SALVATORUL.**

În numărul următor:

SPAIMA DIN L0ANG0.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro